

[Oluf Pedersen.]

han ville da noget; han ville lave skatter til $\frac{3}{4}$ milliard; det var også noget at prale af. Men det var dengang. Nu vil det ærede medlem ikke lave nye skatter. Nu vil det ærede medlem det stik modsatte. Nu vil det ærede medlem give skattelettelse, som han ingen penge har til, lige stolt og lige overlegent.

Jeg husker, at den højtærede boligminister under forhandlingerne dengang blev bange, da det ærede medlem hr. H. C. Hansen nævnte et grimt ord, grundskyld, hvorefter regeringen pludselig strammede sig op og sagde: væk med det ord, eller vi går! Og jeg husker, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen så gik i enrum med sine folk og derefter kom tilbage og sagde: ja, nu lader vi grundskylden falde. Dengang var udskrivning af store skatter, som der ikke var brug for, forstandigt, men nu er det forstandigt at give skattnedsættelse, som man ikke har penge til! Jeg tror, at det ærede medlem ved forstand forstår noget helt andet end andre, nemlig det stik modsatte. Nu er det lige så åbenbart skattelettelse, der er det forstandige. Jeg syntes, at det ærede medlem dengang brugte altfor stærke ord, men jeg kunne godt tænke mig, at han dengang troede på, hvad han sagde. Det tror jeg ikke passer nu. Nu tror jeg nok, at det ærede medlem fuldtud er klar over, hvad det drejer sig om; det drejer sig om det, som man med et betegnende ord kalder valgfæsk.

Men trods alt vil jeg gerne understrege, at det er et tidens tegn, et lyspunkt, et meget gladeligt lyspunkt, at selv socialdemokratiet nu forstår, at det er nedgang i skatterne, der skal til. Måske vil det så også fremover være muligt at få socialdemokratiet med i en politik, der gør det muligt at gennemføre dette. Jeg vil antage, at den tid kommer, da det ærede medlem ikke springer fra den ene grøft til den anden, men bliver på den kørebane, som vi har anlagt for kørsel frem mod en sund offentlig økonomi.

Fra alle sider har man hidtil afvist vort krav om en indskrænkning af statens opgaver. Kravet om øget offentlig sparsommelighed, ja, endogså vort krav om adgang for kommunerne til øget kommunal grundskyld, hvis de ønsker det, blev afvist af socialdemokratiet. Vi har forgæves foreslået, at man inddrog den værdistigning,

som fremkom for skødehaverne ved devalueringen, og alligevel erklærede socialdemokratiets egen ordfører her i tinget, at der var tungtvejende grunde for at gennemføre den 1 pct.s statsgrundskyld, som vi foreslog.

Så sent som i foråret 1952 fremsatte vi vort forslag i forbindelse med ophævelsen af prisbindingerne, hvor vi foreslog at gennemføre en sådan grundskyld, samtidig med at tilskudsordningerne skulle ophæves. Alt det, som man dér kunne indvinde, $\frac{1}{4}$ milliard kr., skulle bruges til nedsættelse af skatter, der særlig tyngede den jævne mand. Vort forslag blev afvist. Vi fra vor side sagde: vi er rede til sagligt at drøfte, hvilke afgifter vi skal tage bort. — Men lad mig så tilføje, at naturligvis har det ikke undgået min opmærksomhed, at socialdemokratiet for et par dage siden gik ind for vort grundskyldskrav og nu også er klar over, at skattelettelse er nødvendige.

Jeg skal derefter vende mig til de sidste dages begivenheder. Det gælder ophævelsen af tilskud og anvendelsen af det derved sparede beløb. Ved vor forespørgsel den 11. januar krævede vi rugbrødstilskuddet ophævet og krævede, at det sparede beløb blev brugt til skattelettelse. Det fik delvis radikal tilslutning. Dette parti havde jo sidste forår fået indført et mæketilskud på 6 øre pr. l. Det var igen en af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards ideer, i alt fald ligner det det ærede medlem. Jeg var i går inde på, hvad det har kostet. Jeg regner med, at det radikale forslag ikke alene har kostet et stort beløb i den tid, der er gået, fordi der ikke kom en tilsvarende prissænkning, men det må oven i købet regnes fremover at ville koste en snes millioner om året. Det er vel nok dyrt for at have det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gående løs herinde!

Regeringen gik under forhandlingerne ind på den radikale tankegang og foreslog afskaffelse af skotøjsrabatkort, sænkning af brødtilskud og mæketilskud, modsvaret af skattelettelse og sociale ydelser. Under de påfølgende forhandlinger fremsatte de radikale forslag om at bruge en del, ca. 100 mill. kr., af det beløb, der alligevel ikke ville blive brugt til militæret, til yderligere nedsættelse af skatter. Og så skete der det, man kunne regne med, nemlig at socialdemokraterne bød over og sagde: når de radikale kan tage 100 mill. kr. fra militæret, kan vi vel tage 120 mill. kr. Så lavede socialde-